

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.914 van 4 mei 2009
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 februari 2008 tot weigering van het visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEEUS, die loco advocaat G.-H. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 december 2006 een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Belgische Consulaat-generaal in Casablanca om haar echtgenoot die in België verblijft te vervoegen.

1.2. Op 29 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Deze beslissing werd betekend op 25 maart 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Op datum van 14/12/2006 werd er op basis van artikel 10,§1, al. 1, 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend voor mevrouw A. N., geboren te (...), van Marokkaanse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 25/08/2006 werd afgesloten met de heer A. F., geboren te (...), van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is:

Uit het onderzoek van de Lokale Politie te Brussel is gebleken dat:

- *de heer A. geen enkele foto van zijn echtgenote kan tonen, hoewel beiden reeds in 2006 in het huwelijk traden;*
- *de man geen enkele telefoonrekening of eventueel ander bewijs kan voorleggen van de contacten die hij zou onderhouden met zijn echtgenote;*
- *de man geen trouwring of verlofingsring heeft;*
- *hij enkel het adres van zijn echtgenote kent via een document van het Consulaat van België;*
- *beide echtgenoten voor het huwelijk enkel telefonische contacten hadden;*
- *de man zijn echtgenote en haar familie kent van toen zij klein was aangezien ze beiden uit hetzelfde dorp komen;*
- *het huwelijk werd georganiseerd door de beide families;*
- *Uit het administratieve dossier blijkt echter dat dit reeds het derde huwelijk voor de heer Abarkan betreft:*

- het eerste huwelijk van de man met mevrouw W. M.-R., afgesloten op 19/08/2000 te Anderlecht, vergemakkelijkt de verblijfsregularisatie van de man in België. Het Parket laat weten een opsporingsonderzoek in te stellen naar dit huwelijk.

- de heer A. huwde na de scheiding van zijn Belgische echtgenote (op 03/06/2003) te Marokko met de genaamde O. T. O. (huwelijk afgesloten op 15/03/2004). De man gaf dit huwelijk echter nooit aan in België. Het huwelijk werd op 25/11/2005 ontbonden door een onherroepbare verstoting met wederzijdse toestemming. De heer A. liet zich tijdens deze verstoting vertegenwoordigen door een derde.

Overwegende dat volgens artikel 57 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht een in het buitenland opgestelde akte die de wilsverklaring van de man om het huwelijk te ontbinden vaststelt, zonder dat de vrouw een zelfde recht had, in België niet erkend kan worden;

Overwegende dat uit de voorbereidende werken van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht blijkt dat deze definitie ook de eenzijdige verstoting (talak) omvat evenals de verstoting met compensatie (Khôl), waarbij de vrouw in een akte haar man uitnodigt om haar te verstoten in ruil voor een compensatie die hij haar bezorgt;

Overwegende dat bovenvermeld artikel 57 eveneens bepaalt dat een dergelijke akte toch kan erkend worden indien 5 voorwaarden vervuld worden;

Overwegende dat een van de voorwaarden bepaalt dat geen van beide echtgenoten op het tijdstip van homologatie van de akte zijn gewone verblijfplaats mag hebben in een Staat waarvan het recht die vorm van huwelijksontbinding niet kent;

Overwegende dat de echtgenoot van de verzoekster zijn gewone verblijfplaats in België heeft en dat het Belgisch Recht de verstoting niet kent;
 Overwegende dat als gevolg van dit feit het huwelijk van de echtgenoot van de verzoekster gesloten op 15/03/2004 met O. T. O. niet geldig werd ontbonden;
 Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening moet gehouden worden met artikel 18 en 21. Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de Openbare orde, wat het geval is bij buitenlandse bepalingen die het polygaam huwelijk toestaan. Bijgevolg kan het huwelijk van de heer A. F. met de verzoekster niet worden erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken en opent het dus niet het recht op gezinshereniging.
 Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Brussel meldt dat de ambtenaar van burgerlijke stand te Anderlecht werd ingelicht dat het nieuwe huwelijk van de heer A. niet erkend wordt gezien de man in feite nog steeds gehuwd is met zijn vorige echtgenote.
 Overwegende dat in het licht van de bovenstaande elementen het Parket te Brussel tevens van mening is dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het hier om een schijnhuwelijk gaat en derhalve een negatief advies uit ten aanzien van het afgesloten huwelijk (ref: 1224/BS/07).
 Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen A. F. en A. N. afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;
 Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in samenlezing met het beginsel van behoorlijk bestuur ("*conjugé au principe de bonne administration*"). Verzoekster formuleert haar middel als volgt:

"(...) La décision attaquée se fonde sur une motivation lacunaire. En effet, elle ne mentionne que des éléments de fait, sans préciser les considérations de droit servant de fondement à sa décision.

Cette lacune est d'autant plus préjudiciable que les exigences formelles en matière de motivation des recours devant le présent Conseil sont extrêmement exigeantes et requièrent une articulation précise des moyens de droits avancés par le requérant.

Madame A. se voit donc dans l'obligation de répondre par des arguments de droit aux arguments purement factuels mis en avant par l'Office des Etrangers.

Cette situation a pour conséquence que le requérant ne peut se battre à « armes égales » contre la partie adverse, en violation évidente de son droit élémentaire à un traitement juste et équitable de sa revendication.

D'autre part, la décision attaquée se fonde sur une motivation erronée. En effet, chacun des points de la motivation de l'acte attaqué est contesté par la requérante et son époux.

1. Monsieur A. n'aurait pu présenter aux enquêteurs de photos de son épouse

Monsieur A. conteste fermement cette affirmation.

Lors de l'enquête, les policiers l'ont harcelé de questions sans lui laisser le temps de réagir, et sans lui laisser l'occasion, notamment, de présenter les nombreuses photos qu'il a de son épouse et lui.

Il a même, en permanence, une petite photo d'identité de son épouse dans son portefeuille, que les policiers ne lui ont pas laissé l'occasion d'ouvrir.

2. Monsieur A. ne pourrait pas prouver ses contacts téléphoniques innombrables avec son épouse

Une fois encore, cette affirmation est erronée.

S'il est vrai que, pour des raisons économiques, Monsieur A. ne téléphone pas de son GSM à son épouse au Maroc, il multiplie les cartes de fidélité de «phoneshops» de son quartier. Il se rend même si souvent à sa cabine habituelle, que le gérant lui a signé une attestation.

3. Monsieur A. ne porte pas d'alliance ou de bague de fiançailles

Il est parfaitement exact que Monsieur A. ne porte pas d'anneau. Toutefois, comme il l'a fait valoir devant les enquêteurs, Monsieur A. ne porte aucun bijou, quel qu'il soit, ne les supportant pas.

Il n'a ainsi ni montre, ni bracelet. ni chaînette autour du cou. Il s'agit, non pas de la preuve d'un désintérêt pour son épouse, mais de la conséquence du fait qu'il ne supporte pas le contact du métal des bijoux sur sa peau, ce que son épouse comprend parfaitement et dont elle ne prend pas ombrage.

4. Monsieur A ne connaîtrait pas l'adresse de son épouse au Maroc

Cette affirmation est d'autant plus absurde que Madame A. est une voisine de Monsieur A. au Maroc. Ils viennent du même village, de deux maisons toutes proches, à Bouhem.

S'il a produit un document pour préciser l'adresse aux enquêteurs, c'est uniquement pour prouver ses dires et préciser l'orthographe des noms de province et district (Aitkamra, Alhoceima) et non, bien évidemment, pour vérifier ces informations.

5. Les époux n'auraient eu que des contacts téléphoniques avant le mariage

Une fois de plus, cette affirmation est absurde.

Monsieur et Madame A. se connaissent depuis l'enfance, ils viennent du même village et se voyaient à chaque retour de Monsieur A. dans sa famille...

Cela est d'ailleurs souligné par l'enquête de police elle-même, qui précise que: « de man zijn echtgenoot en haar familie kent van toen zij klein was aangezien ze beiden uit hetzelfde dorp komen ».

S'il est vrai qu'ils passent énormément de temps au téléphone, ce n'est que parce que Madame A, dans l'attente de son visa pour la Belgique, ne peut encore rejoindre son man et vivre à ses côtés.

6. Le mariage a été organisé par les deux familles

En effet, conformément à la tradition marocaine, les deux familles se sont impliquées dans l'organisation des noces, ce qui est tout à fait normal compte tenu de l'origine des époux.

7. Monsieur A. a déjà été marié auparavant à deux femmes, dont il est divorcé

En effet, bien qu'ils se connaissent depuis toujours, les époux n'ont pas toujours été promis l'un à l'autre, et il est vrai que Monsieur A. a connu, déjà, deux expériences conjugales malheureuses.

Ainsi, il s'est marié une première fois Madame M.-R. W., et si ce mariage a connu l'échec, cela n'est dû qu'à des motifs qui relèvent de la vie privée de ce couple. Ainsi, Madame W. avait du mal à supporter les horaires de son man, qui, comme indépendant, travaillait énormément et rentrait souvent très tard le soir.

Cette situation, qui se traduisait par de nombreuses disputes, a fini par venir à bout de l'attachement que les époux se portaient et à mener au divorce, sans que ni le mariage, ni le divorce n'ait eu de lien avec la situation de séjour de Monsieur A.

La seconde fois, Monsieur A. s'est marié avec une compatriote marocaine, Madame O. Ce mariage, sincère également, n'a toutefois pas résisté aux très graves opérations cardiaques qu'a dû subir Monsieur A. Sa condition physique s'étant gravement détériorée, Madame O. a préféré consentir à un divorce consensuel.

Ce divorce est parfaitement consensuel et a été décidé, en réalité, par Madame O. qui ne pouvait supporter la diminution physique de son époux.

Il est à souligner que jamais Madame O. n'a fait la moindre demande de visa ni n'a mis le pied en Belgique au cours de ce mariage, ce qui suffit à exclure tout soupçon de mariage de convenance.

Suite à ces deux échecs. Monsieur A. n'a trouvé de réconfort qu'auprès de Madame A, qu'il connaissait depuis toujours et en qui il savait pouvoir, enfin, faire confiance."

2.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van "het beginsel van behoorlijk bestuur" aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

2.4. Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, houdt de formele motiveringsplicht in dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. De verplichting tot formele motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Opdat die verplichting haar doel zou bereiken, dient de motivering die in de beslissing is opgenomen duidelijk te zijn, dat wil zeggen duidelijk en concreet de redenen aan te geven die de beslissing kunnen verantwoorden. De formele motieven moeten de betrokkene in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

2.5. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat de rechtsgrond niet vermeld is in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing kan gelezen worden dat artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, artikel 27 j° artikelen 18 en 21 en artikel 57 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) en artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek de juridische grondslag vormen voor de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekster toont met haar betoog alleszins niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen

De formele motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2.8. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

2.9. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

2.10. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster in haar middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig

de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Artikel 27, §1, derde lid van het WIPR bepaalt dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien.

2.11. Langs de andere kant is de Raad echter wel bevoegd om zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad de wettigheid van de motieven van de beslissing mag en dient na te gaan.

2.12. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden. Gelet op het gestelde in punt 2.10. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk een polygaam huwelijk is en dat het niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing blijkens het administratief dossier steunt op een advies van het parket van de procureur des konings te Brussel van 21 februari 2008 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin gesteld wordt dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat waarbij het parket concludeert dat het huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde en waarin meegedeeld wordt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Anderlecht ingelicht wordt van het feit dat het nieuwe huwelijk niet erkend wordt gezien de heer A. nog steeds gehuwd is met zijn vorige echtgenote. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij, maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en *“niet het recht op gezinshereniging open”*. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van 19 december 1966 (BUPO). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt :

“La vie familiale de Monsieur et Madame A. est gravement perturbée par la décision attaquée. sans que celle-ci ne mentionne à aucun moment le but légitime visé au paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales qu'elle poursuivait et reste en défaut d'exposer en quoi cette ingérence est proportionnée à ce but. Aucun motif d'ordre public n'est invoqué dans la décision de refus d'établissement.

La requérante soulève la violation des textes susmentionnés en ce que l'ingérence de l'autorité publique dans l'exercice du droit au respect de sa vie privée et familiale doit avoir été rendue nécessaire notamment par la sécurité nationale, la sûreté publique ou la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, et pour justifier cette ingérence et que l'autorité publique doit avoir procédé à un examen de la situation globale de l'intéressé, avoir mis en balance sa situation familiale et justifier en quoi le comportement de la personne en cause représente une menace effective pour la sécurité publique et suffisamment grave pour justifier son éloignement du territoire et de ses proches qui y résident.

Le principe de bonne administration, s'il avait été respecté en l'espèce, aurait dû normalement conduire la partie adverse à se prononcer sur le rapport entre le refus d'un visa à la requérante sur le territoire belge et sa situation personnelle globale en Belgique.”

2.14. Voor zover verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 23 van het BUPO is het middel niet ontvankelijk aangezien zij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze dit verdragsartikel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.16. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij valt onder de toepassingsfeer van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verblijft in Marokko en haar echtgenoot verblijft in België. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat zij haar echtgenoot in België nog niet heeft kunnen vervoegen. Er is dus geen sprake van zelfs maar een beginnend feitelijk gezinsleven. Aangezien er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM diende de bestreden beslissing niet na te gaan of de afwijking van artikel 8 van het EVRM evenredig is met het nagestreefde doel. Ten overvloede, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, staan de redenen van openbare orde wel degelijk in de bestreden beslissing te lezen. Artikel 8 van het EVRM laat een inmenging in het gezinsleven toe, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoeksters huwelijk een polygaam huwelijk en een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt en het visum niet toegekend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een schijnhuwelijk en polygaam huwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoeksters privébelangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor Staten om gezinshereniging toe te laten op hun grondgebied. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.17. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 4 ° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt het volgende:

“(…) La requérante sollicite qu'application soit faite de la loi, et nommément de l'article précité de la loi du 15.12.1980. Elle soutient en effet, sans pouvoir être raisonnablement contredite, qu'il

entre dans le champ d'application de cette loi, étant mariée à Monsieur A., titulaire d'une carte d'identité d'étranger.

Il y a lieu d'indiquer que le couple a consenti entièrement et pleinement à un mariage voulu par les deux époux, dont l'entente persiste sans nuages depuis lors, et malgré les difficultés que crée la distance. Dès lors, c'est à tort que l'auteur de la décision attaquée a refusé le visa à la requérante, alors que l'entente du couple et sa sincérité ont été confirmées par de nombreux témoignages et qu'ils n'attendent que ce visa pour former, enfin, une cellule familiale réelle."

2.18. Verzoekster kan zich bezwaarlijk beroepen op de toepassing van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, daar waar haar huwelijk werd bestempeld als een schijnhuwelijk en een polygaam huwelijk, dat strijdig is met de Belgisch internationale openbare orde, waardoor haar huwelijksakte niet erkend werd. Verzoekster kan de motieven van de bestreden beslissing die leidt tot de niet toepassing van artikel 10, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet niet aan het wankelen brengen door haar blote beweringen dat zij en haar echtgenoot oprecht hebben ingestemd in het huwelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. T. LEYSEN,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.